

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 577/2025-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ]
[REDAKOVANÉ] zastúpenej ATLegal, s. r. o., Mlynské Nivy 73, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 2Cob/33/2025-1356 z 31. marca 2025 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 1. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2Cob/33/2025-1356 z 31. marca 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a jeho vydaniu predchádzajúcim postupom. Navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Súčasne žiada, aby ústavný súd podľa § 129 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu až do právoplatného rozhodnutia o jej ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že v konaní vedenom Mestským súdom Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) pod sp. zn. B4-12Cb/161/2014 sa sťažovateľka podanou žalobou domáhala proti žalovanému VODOHOSPODÁRSKA VÝSTAVBA, ŠTÁTNY PODNIK,

Karloveská 2, Bratislava, IČO 00 156 752 (ďalej len „žalovaný“), zaplata 23 887 071,62 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok sťažovateľka odôvodnila tým, že žalovanému uhradila faktúry za obdobie od októbra 2010 do septembra 2014 na účel úhrady pravidelnej platby podľa čl. 10 Zmluvy o prevádzke VEG z 10. marca 2006 v znení dodatku č. 1 zo 17. júla 2006, hoci žalovanému nevznikol nárok na úhradu pravidelnej platby podľa čl. 10 tejto zmluvy, keďže neboli splnené podmienky na vznik tohto nároku. Otázka platnosti Zmluvy o prevádzke VEG pritom bola na základe žaloby Úradu pre verejné obstarávanie predmetom konania vedeného Okresným súdom Bratislava II, ktorý rozsudkom č. k. 24Cb/50/2007-1021 z 19. novembra 2013 žalobu o vyslovenie neplatnosti zmluvy zamietol. Krajský súd rozsudkom č. k. 1Cob/84/2014-1328 z 9. marca 2015 zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava II a určil, že Zmluva o prevádzke VEG v znení jej dodatku č. 1 je neplatná, pretože jej uzatvoreniu malo predchádzať verejné obstarávanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 3Obdo/40/2015 z 29. júna 2016 zamietol dovolanie sťažovateľky (v postavení žalovanej v 1. rade, pozn.) proti rozsudku krajského súdu.

3. Uznesením č. k. B4-12Cb/161/2014-983 z 18. decembra 2023 mestský súd v spojení s opravným uznesením č. k. B4-12Cb/161/2014-1348 zo 14. januára 2025 prerušil konanie až do právoplatného skončenia konaní vedených na mestskom súde pod sp. zn. B2-24Cb/87/2013, sp. zn. B2-25Cb/176/2014, sp. zn. B2-23Cb/140/2014, sp. zn. B2-24Cb/176/2014 a sp. zn. B2-24Cb/167/2015. Rozhodol tak na základe návrhu sťažovateľky zo 16. februára 2017 a, aplikujúc § 164 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), uviedol, že nárok uplatnený v tomto konaní (t. j. o vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu neplatnosti Zmluvy o prevádzke VEG) si sťažovateľka uplatnila vzájomnou žalobou v konaniach vedených mestským súdom pod sp. zn. B2-24Cb/87/2013, B2-25Cb/176/2014, B2-23Cb/140/2014, B2-24Cb/176/2014, B2-24Cb/167/2015, v ktorých sú komplexne riešené nároky žalovaného a protinároky sťažovateľky z titulu neplatnosti Zmluvy o prevádzke VEG. V predmetných konaniach bolo ustálené, že vzájomná žaloba bola súdu doručená 1. februára 2018 (B2-24Cb/87/2013) a 5. marca 2018 (B2-23Cb/140/2014, B2-24Cb/176/2014), pričom predmetné konania boli v určitom rozsahu pre litispendenciu s týmto konaním zastavené. Toto konanie je s predmetnými konaniami skutkovo a právne obdobné a prebieha medzi rovnakými sporovými stranami. Mestský súd preto považoval za účelné a vhodné konanie prerušiť až do právoplatného skončenia predmetných konaní, keďže sa v nich rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie v tomto spore, najmä z pohľadu litispendencie a vecnej legitímácie.

4. Na základe odvolania žalovaného krajský súd napadnutým uznesením zmenil rozhodnutie mestského súdu z 18. decembra 2023 v spojení s jeho opravným uznesením podľa § 388 CSP tak, že návrh sťažovateľky na prerušenie konania zamietol. V odôvodnení poukázal na svoje rozhodnutie č. k. 1Cob/240/2019-773 z 24. septembra 2020, ktorým zrušil uznesenie súdu prvej inštancie č. k. 12Cb/161/2014-677 z 10. októbra 2019 o zastavení konania pre litispendenciu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s tým, že mu uložil povinnosť opätovne posúdiť, či v danom prípade existuje neodstrániteľný nedostatok konania vo forme prekážky začatej veci. Krajský súd zdôraznil, že v predmetnom uznesení nevyslovil žiaden záväzný právny názor týkajúci sa dôvodnosti návrhu sťažovateľky na prerušenie konania. Dôvodom, pre ktorý odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie zastavené a vec mu vrátil na ďalšie konanie, bolo nedostatočné zistenie a vyhodnotenie skutočností nevyhnutných pre konštatovanie existencie

prekážky začatej veci. Napriek záväznému procesnému pokynu vyslovenému v uznesení odvolacieho súdu súd prvej inštancie žiadne posúdenie splnenia podmienok konania, konkrétne posúdenie prekážky začatej veci, neuskutočnil a povinnosť uloženú odvolacím súdom fakticky preniesol na iný súd (resp. sudcu) v inom konaní tým, že uznesením konanie prerušil podľa § 164 CSP. Odvolací súd dospel k názoru, že prerušenie konania z dôvodov posúdenia otázky litispendencie v iných konaniach a otázky vecnej legitímácie v iných konaniach, teda fakticky „vyčkávanie“ na výsledok iných súdnych konaní, dôvodiac riešením otázok, ktoré si súd nielen môže, ale aj musí vyriešiť sám, nemá oporu v § 164 CSP. Zdôraznil pritom, že prerušenie konania je svojou povahou výnimočným rozhodnutím, o ktorom súd rozhodne len za splnenia zákonom predpokladaných podmienok, a to aj bez návrhu strany sporu. Existencia prekážky litispendencie a otázka vecnej legitímácie nepredstavujú podľa odvolacieho súdu dôvody na prerušenie konania vedeného mestským súdom. V súdom prvej inštancie označených konaniach sa totiž nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, a otázka, ktorú by si nemohol a nevedel súd prvej inštancie vyhodnotiť sám. V zmysle § 161 ods. 1 CSP je pritom súd povinný skúmať procesné podmienky *ex officio* v ktoromkoľvek štádiu konania, pričom prekážka skôr začatého konania patrí medzi tzv. negatívne procesné podmienky konania. Ide o neodstrániteľnú vadu konania podľa § 161 ods. 2 CSP, ktorá vedie k zastaveniu konania neskôr začatého sporového konania. Vo veci konajúci súd v rámci skúmania podmienok konania nie je závislý na posúdení splnenia podmienok iného konania, resp. iným súdom, ktorý nemá a nemôže mať „výhradnejšiu“ právomoc rozhodovať o podmienkach prebiehajúceho konania vedeného mestským súdom pod sp. zn. B4-12Cb/161/2014. Rovnako tak vyriešenie otázky vecnej legitímácie nepredstavuje podľa názoru krajského súdu otázku, ktorej vyriešenie v inom konaní bude mať pre prejednávajúcu vec zásadný význam a ktorú by si nemohol vyriešiť mestský súd sám. Dodal, že prerušením konania dochádza taktiež k predĺženiu konania, ktoré začalo ešte v roku 2014.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť nasmerovala proti postupu a napadnutému uzneseniu krajského súdu, pričom jej podstatnú sťažnostnú argumentáciu (obsiahlo koncipovanú na 67 stranách ústavnej sťažnosti) možno zhrnúť takto:

a) sťažovateľka namieta arbitrárnosť a absenciu náležitého a presvedčivého odôvodnenia napadnutého uznesenia z dôvodu, že krajský súd sa nevysporiadal s jej argumentáciou týkajúcou sa existencie dôvodov na prerušenie konania až do právoplatného skončenia konaní vedených mestským súdom o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie rokov 2010 až 2014. Konajúce súdy tak budú podľa sťažovateľky v rozpore s princípom právnej istoty v rôznych konaniach súčasne posudzovať tú istú otázku (kedy sa začali konania o vzájomných žalobách sťažovateľky v rámci konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia za roky 2010 až 2014). Sťažovateľka je presvedčená, že existujú dôvody na prerušenie konania podľa § 164 CSP, opakujúc pritom svoju argumentáciu v tomto smere obsiahnutú v podaniach predložených súdu prvej inštancie a odvolaciemu súdu, pričom v zásade tvrdí, že prerušením konania sa zabráni tomu, aby konajúce súdy v prebiehajúcich konaniach vychádzali z odlišných stanovísk vo vzťahu k otázke, kedy si sťažovateľka vzájomnými žalobami v rámci prebiehajúcich konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia za roky 2010 až 2014 uplatnila nároky proti žalovanému z titulu bezdôvodného

obohatenia spočívajúceho v peňažných plneniach realizovaných sťažovateľkou v jeho prospech v zmysle neplatnej Zmluvy o prevádzke VEG. Krajský súd mal podľa sťažovateľky pri rozhodovaní o jej návrhu na prerušenie konania posudzovať, či vzhľadom na okolnosti daného prípadu záujem na spravodlivom rozhodnutí a právnej istote neprevažuje nad záujmom na konaní bez zbytočných prieťahov. V odôvodnení napadnutého uznesenia však absentuje akékoľvek vyváženie a posúdenie záujmov stojacich pri rozhodovaní o prerušení konania proti sebe – záujmu na spravodlivom rozhodnutí v súlade s princípom právnej istoty – a záujmu na konaní bez zbytočných prieťahov. Ani samotná skutočnosť, že konanie trvá už od roku 2014, podľa sťažovateľky nemôže znamenať, že v danom prípade vzhľadom na okolnosti prípadu a záujem na spravodlivom rozhodnutí v súlade s princípom právnej istoty neexistujú dôvody na prerušenie konania podľa § 164 CSP;

b) podľa sťažovateľky je celkom zrejmé, že na to, aby mestský súd mohol posúdiť existenciu prekážky litispendencie, musí byť najprv vyriešená medzi stranami sporná otázka, kedy začali konania o vzájomných žalobách sťažovateľky v ďalších prebiehajúcich konaniach vedených mestským súdom, ktorých predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia za roky 2010 až 2014. Otázka, kedy začali konania o vzájomných žalobách, sa pritom rieši v predmetných konaniach o vydanie bezdôvodného obohatenia za roky 2010 až 2014, čo znamená, že tvrdenie krajského súdu, podľa ktorého sa v prebiehajúcich konaniach vedených mestským súdom nerieši žiadna otázka, ktorá môže mať význam pre jeho rozhodnutie v tomto konaní, je arbitrárne. Sťažovateľka neodôvodňovala svoj návrh na prerušenie konania skutočnosťou, že v prebiehajúcich konaniach sa rieši otázka vecnej legitímácie, preto táto okolnosť nemohla byť dôvodom, pre ktorý krajský súd zmenil uznesenie mestského súdu a zamietol jej návrh na prerušenie konania;

c) pred vydaním napadnutého uznesenia odvolací súd nedoručil sťažovateľke vyjadrenie žalovaného k duplike sťažovateľky a neumožnil jej tak oboznámiť sa s ním a vyjadriť sa k nemu, čím okrem práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušil aj jej základné právo na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie (podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) a základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý zmenil prvoinštančné rozhodnutie a zamietol návrh sťažovateľky na prerušenie konania.

7. Ústavný súd v prvom rade akcentuje povahu namietaného rozhodnutia krajského súdu, ktoré je procesným rozhodnutím. V rámci svojej rozhodovacej činnosti pritom ústavný súd opakovane judikuje, že rozhodovanie všeobecného súdu o procesných otázkach považuje za integrálnu súčasť civilného súdneho procesu, ktorá je zásadne výsadou všeobecného súdu. Nesprávne rozhodnutie procesnej povahy pritom nemožno spravidla samo osebe kvalifikovať ako pochybenie všeobecného súdu, ktoré by svojou intenzitou zakladalo možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek výrazne sa môže účastníka konania dotknúť (III. ÚS 381/2016). Preto takéto rozhodnutia ústavný súd meritórne preskúmava iba celkom výnimočne, a to v prípadoch, ak ide o taký excés z požiadaviek kladených na spravodlivý proces alebo o také extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, že je spôsobilé zasiahnuť

do ústavnoprávnej roviny, a teda i do práv účastníka konania, ktorý podal ústavnému súdu ústavnú sťažnosť. Inak povedané, problematika procesných rozhodnutí by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (rovnaké závery porovnaj m. m. napr. aj v I. ÚS 40/2012, II. ÚS 364/2014, II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, IV. ÚS 248/08, II. ÚS 495/2018).

8. O taký prípad však podľa názoru ústavného súdu v posudzovanej veci sťažovateľky nejde.

9. Predostretú argumentáciu sťažovateľky možno rozdeliť do dvoch okruhov. Prvý sa týka nedostatku náležitého a presvedčivého odôvodnenia napadnutého uznesenia z dôvodu, že krajský súd sa nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľky, ktorou zdôvodňovala nevyhnutnosť prerušenia konania v súlade s § 164 CSP, čo má za následok arbitrárnosť namietaného rozhodnutia. Druhý okruh je založený na tvrdení o porušení princípu kontradiktórnosti a základného práva na rovnosť v konaní z dôvodu, že krajský súd pred vydaním napadnutého rozhodnutia nedoručil sťažovateľke vyjadrenie žalovaného k jej duplike a znemožnil jej tak oboznámiť sa s jeho obsahom, prípadne sa k nemu vyjadriť a ovplyvniť tak výsledok odvolacieho konania.

10. V súvislosti s posúdením opodstatnenosti prvej námietky sťažovateľky sa ústavný súd detailne oboznámil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia krajského súdu, pričom dospel k záveru, že namietané uznesenie netrpí žiadnym ústavnoprávnym deficitom, ktorý by predstavoval dôvod na kasačnú intervenciu ústavného súdu. Z dôvodov napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa nestotožnil s názorom mestského súdu o existencii dôvodov na prerušenie konania v súlade s § 164 CSP. S poukazom na závery svojho kasačného rozhodnutia z 24. septembra 2020 vytkol mestskému súdu, že nepostupoval v zmysle tam vysloveného záväzného pokynu a neposudzoval splnenie podmienok konania, konkrétne prekážku začatej veci ako negatívnej procesnej podmienky konania. Akcentoval, že posúdenie otázok litispencie a vecnej legitímácie, na ktorých vyriešenie v rámci iných súdnych konaní mestský súd považoval za potrebné vyčkat', bolo povinnosťou súdu prvej inštancie v samotnom konaní vedenom pod sp. zn. B4-12Cb/161/2014, pričom uvedené nemôže byť dôvodom na prerušenie konania v súlade s návrhom sťažovateľky. Predmetný názor odvolacieho súdu ústavný súd nepovažuje za neakceptovateľný, keďže prihliadanie na to, či sú splnené procesné podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci, je *ex offico* povinnosťou konajúceho súdu v ktoromkoľvek štádiu konania (§ 161 CSP), preto mal mestský súd existenciu litispencie posúdiť sám tak, ako mu to aj uložil krajský súd v zrušujúcom rozhodnutí z 24. septembra 2020. Rovnako sa ústavný súd stotožňuje s krajským súdom, že ani posúdenie otázky vecnej legitímácie v inom súdnom konaní nemôže predstavovať dôvod na prerušenie konania, pretože vecná legitímácia je predmetom dokazovania a vyjadruje postavenie účastníka konania (sporovej strany) v hmotnoprávnom vzťahu, ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní.

11. Sťažovateľka ďalej krajskému súdu vytýka, že v dôvodoch jeho rozhodnutia chýba vyváženie proti sebe stojacich záujmov, a to záujmu na spravodlivom rozhodnutí veci a záujmu na konaní bez zbytočných prieťahov. Je potrebné uviesť, že krajský súd len v závere poukázal na okolnosť, že konanie vedené mestským súdom prebieha už od roku 2014 a jeho prerušenie tak aj vzhľadom na jeho doterajšiu dĺžku môže prispieť k jeho ďalšiemu neúmernému predĺženiu. Ako však už bolo zmienené, podstatným dôvodom, pre ktorý odvolací súd nepovažoval prerušenie konania za vhodné

a hospodárne riešenie, bolo, že otázku litispendencie ako procesnej podmienky konania a otázku vecnej legitimácie, ktorá je predmetom dokazovania a jej nedostatok vedie k zamietnutiu žaloby, si mestský súd mohol a mal posúdiť v predmetnom konaní sám. V tejto súvislosti ústavný súd už len dodáva, že výber, resp. voľbu súdu, ktoré z jednotlivých opatrení zvolí (napr. spojenie vecí, prerušenie konania, riešenie tzv. predbežnej otázky) je tiež potrebné podriadiť aj zákonnej požiadavke rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov v súdnom konaní (čl. 17 CSP). Zároveň platí, že nie každá otázka, ktorá sa rieši v inom súdnom alebo správnom konaní, musí mať pre uskutočňujúce sa konanie význam, a mala by teda aj zakladať dôvod na prerušenie konania (napr. III. ÚS 683/2024). Ak teda krajský súd uzavrel, že otázky litispendencie a vecnej legitimácie riešené mestským súdom v iných prebiehajúcich konaniach (pod sp. zn. B2-24Cb/87/2013, sp. zn. B2-25Cb/176/2014, sp. zn. B2-23Cb/140/2014, sp. zn. B2-24Cb/176/2014, sp. zn. B2-24Cb/167/2015) nemajú charakter otázok, ktoré môžu mať zásadný význam pre rozhodnutie mestského súdu a nie sú tak dôvodom na tzv. fakultatívne prerušenie konania v zmysle § 164 CSP, ústavný súd nemá k týmto záverom z ústavného hľadiska žiadne výhrady.

12. Pokiaľ ide o druhú výhradu sťažovateľky týkajúcu sa porušenia jej základného práva na rovnosť v konaní, ktorej podstata spočíva v namietaní postupu krajského súdu, ktorý jej neumožnil oboznámiť sa, prípadne sa vyjadriť k podaniu žalovaného k jej duplike, ústavný súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje pre vzájomné doručovanie a vytváranie možnosti vyjadrenia osobitné pravidlá, v ktorých sa realizujú ústavné princípy súdneho konania tak, ako vyplývajú zo sťažovateľkou namietaných ustanovení ústavy a dohovoru, a z ktorých možno vyvodiť aj princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania. Z konštrukcií podústavného práva je však zrejmé, že tieto princípy nemožno redukovať na záver, že každé podanie, o ktorom majú súdy rozhodnúť, musí byť nevyhnutne doručené protistrane a zároveň jej musí byť daný priestor na vyjadrenie. Civilný sporový poriadok pri množstve podaní „mlčí“ v otázke o tom, či tieto podania treba doručiť protistrane a či je potrebné dať protistrane priestor na vyjadrenie sa pred rozhodnutím. Kontradiktórnosť v podobe doručovania a vyjadrovania sa k podaniam totiž nie je samostatná ústavná hodnota. Ide len o prostriedok na to, aby proces ako celok spĺňal požiadavky, ktoré naň kladie ústava a dohovor tak, aby bola vec rozhodnutá nielen spravodlivo, ale aj v primeranej lehote, a tak, aby sa obe strany mohli vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa týkajú ich vecí, ktorú nemožno stotožniť s akýmkoľvek procesným postupom súdu (III. ÚS 293/2022).

13. V tejto súvislosti ústavný súd už konštatoval že princíp kontradiktórnosti konania, ktorý je nesporne obsahom práva na spravodlivý proces, nemožno chápať formalisticky, ale je potrebné dôsledne vyhodnotiť individuálne okolnosti situácie, na základe ktorých možno dospieť k záveru, či v konkrétnom prípade bola možnosť strany sporu zaujať stanovisko k vyjadreniu protistrany naozaj reálne zmarená, a tým jej pozícia objektívne oslabená (I. ÚS 145/2021, I. ÚS 671/2023). K tomuto materiálnemu výkladu zásady kontradiktórnosti konania sa v poslednom období priklonil i Európsky súd pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“); Puškárová proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 19356/14, Nerušil proti Slovensku zo 7. 5. 2019, sťažnosť č. 37016/15, a naposledy vo veci Sarkocy proti Slovensku z 22. 9. 2020, sťažnosť č. 36446/17]. Pri posudzovaní porušenia princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, ku ktorému dochádza nedoručením vyjadrenia účastníka konania (strany sporu) protistrane, je potrebné zohľadniť obsahový význam neoboznámeného vyjadrenia (napr. rozsudok ESLP z 18. 10. 2007 vo veci Asnar proti Francúzskej

republike, sťažnosť č. 12316/04; rozsudok ESĽP z 3. 7. 2008 vo veci Vokoun proti Českej republike, sťažnosť č. 20728/05).

14. V danom prípade mestský súd postupoval v súlade s § 374 CSP a pred predložením veci odvolaciemu súdu vykonal všetky úkony v súvislosti so vzájomným doručovaním vyjadrení stranám sporu. Žalovanému ako odvolateľovi doručil vyjadrenie sťažovateľky k jeho odvolaniu a následné jeho odvolaciu repliku doručil sťažovateľke na podanie odvolacej dupliky (§ 374 ods. 1 a 2 CSP). Dupliku sťažovateľky napokon doručil žalovanému, ktorý sa k nej vyjadril, pričom predmetné vyjadrenie už konajúce súdy nepovažovali za potrebné doručovať sťažovateľke. Takýto postup nie je s ohľadom na obsah jednotlivých podaní možné podľa ústavného súdu považovať za ústavne neakceptovateľný a zasahujúci do základného práva sťažovateľky na rovnosť v konaní v súvislosti s tými procesnými oprávneniami, ktorými mohla uplatniť svoj vplyv na výsledok odvolacieho konania. Doručovanie vyjadrení protistrane má totiž význam vtedy, ak obsahuje relevantné nové argumenty, skutočnosti alebo dôkazy, na ktoré by mohol sťažovateľ zareagovať a bol by spôsobilý viac objasniť skutkový stav alebo predostrieť súdu ďalšiu, inú alebo novú právnu argumentáciu (II. ÚS 327/2021). Súd pritom nie je povinný donekonečna udržiavať stav konfrontácie medzi podaniami účastníkov konania, pretože je len na jeho posúdení, kde je rozumná hranica takúto konfrontáciu ukončiť (IV. ÚS 19/2012).

15. Podľa názoru ústavného súdu nedoručenie vyjadrenia žalovaného sťažovateľke žiadnym spôsobom neporušilo zásadu kontradiktórnosti konania, pričom sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti iba v abstraktnej rovine namietala porušenie princípu kontradiktórnosti konania, a to bez toho, aby bližšie špecifikovala, aké ďalšie relevantné argumenty (okrem tých, ktoré už uviedla vo svojich predchádzajúcich podaniach) potenciálne chcela uviesť a vo vzťahu ku ktorým ďalším (novým) tvrdeniam žalovaného jej nebol poskytnutý priestor vyjadriť sa. K dodržaniu princípu kontradiktórnosti totiž nemožno pristupovať schematicky a formalisticky, ale je potrebné sa zaoberať potenciálom vyjadrení, ktoré neboli doručované. Sťažovateľka však na túto svoju povinnosť (zaoberať sa vecnou stránkou nedoručeného vyjadrenia žalovaného) úplne rezignovala. Námietku porušenia základného práva na rovnosť v konaní preto ústavný súd hodnotí ako bezpredmetnú.

16. Na základe uvedeného ústavný súd hodnotí postup krajského súdu a jeho napadnuté uznesenie ako ústavne udržateľné, čo je dôvodom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky vrátane jej návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia podľa § 129 zákona o ústavnom súde stratilo v uvedenej veci opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu